

Những ký ức đã cũ

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Chuyện đời sinh viên”)

3 năm qua, tôi cũng không biết điều gì đã xảy ra với câu chuyện tình yêu ấy. Chỉ biết rằng, ngày hôm nay, chúng tôi đã gặp lại nhau. Mọi điều đã qua đều như một giấc mơ đẹp.

Đám cưới Hạ Anh, Tháng 12. Mùa đông 2014.

- Vyyy...!

Hạ Anh hét ầm lên rồi ôm chầm lấy tôi, mừng rỡ. “Con bé này! Cậu đã mất hút 3 năm rông, thật khó khăn để liên lạc với cậu.”

- Xin lỗi nhé! Nhưng mình cũng đã đến rồi đây, cuối cùng cũng có thể gặp cậu. Chúc mừng cậu!

Tôi đón lấy cái ôm của Hạ Anh đầy nồng nhiệt. Cô bạn giờ đây thật xinh đẹp và cuốn hút trong bộ váy trắng tinh khôi.

- Này, Hạ Anh! Này Vy..! – Chà, 3 năm rồi đấy nhỉ. Các cậu ngày càng xinh đẹp đấy, đúng là gừng càng già càng mặn mà.

Đó là Tiến, anh chàng hát hay và nghịch phá nhất lớp chúng tôi. Đi cạnh Tiến là Hoa - cô nàng bí thư đầy năng nổ, nhiệt huyết, hơn thế lại là thành viên tiêu biểu trong câu lạc bộ sinh viên nghiên cứu khoa học của trường. Cặp đôi trai hư – gái ngoan này đã từng được bình chọn là Best Couple trong lớp. Họ đã kết hôn vào năm ngoái, sau một khoảng thời gian đầy thử thách. Dù sao, thì đó cũng là một happy ending mà chúng tôi đều không ngờ tới.

Một tuần trước, tôi nhận được điện thoại của Hạ Anh, cô bạn thân nhất trong suốt 4 năm đại học xa nhà của tôi. Cậu ấy thông báo với tôi về đám cưới. Đã 3 năm rồi, kể từ khi tốt nghiệp ra trường. Cuộc sống xô bồ cuốn chúng tôi đi rất xa nhau. Kể từ ngày ra trường, tôi chưa gặp lại Hạ Anh lần nào, tin tức

của cô nàng tôi cũng đã vô tâm mà lãng quên. Ngày hôm nay, trong đám cưới giản dị này, bất ngờ chúng tôi gặp lại nhau, những người bạn đã cũ, những ngày tháng sinh viên đã trôi vào miền ký ức rất xa.

- Chào cậu, Vy! Đã lâu rồi không gặp.

Một bàn tay khẽ vỗ vào vai tôi khi tôi vừa ngồi xuống một góc bàn đón khách nhỏ. Tôi ngược nhìn lên theo đôi tay ấy. Thật không thể tin nổi, chính là Huy. Người mà tôi yêu đơn phương trong những năm tháng tuổi 20 của mình. Thế nhưng, anh chàng lại yêu say đắm Hạ Anh suốt 4 năm đại học mà không nhận được sự đáp trả từ phía cô nàng. Huy ngày ấy là một anh chàng gầy và ốm, gương mặt luôn nhợt nhạt, với cặp kính cận dày cộp. Trái với vẻ bề ngoài vụng về, điều khiến tôi thích nhất ở Huy là sự tốt bụng và lịch thiệp hiếm có. Bây giờ đứng trước mặt tôi là một anh chàng Huy đẹp trai, đầy phong độ. Những cảm xúc tưởng chừng như đã lãng quên từ rất lâu bỗng chợt ùa về như con gió...

Giảng đường lớp QLC 3. Tháng 10 năm 2010

1. Muộn học

Một buổi sáng đến trường muộn như mọi ngày, tôi phi cái xe đạp yêu quý như điên vào lán để xe, chỉ kịp nghe thấy tiếng loảng xoảng nghiêng ngả của mấy chiếc xe dựng bên cạnh. Không có thời gian dừng chúng lại, ngó nghiêng không thấy mấy bác bảo vệ đâu. Tôi vội vàng với lấy túi xách ở giỏ, lao thật nhanh về phía khu nhà D. ” Tiết đầu tiên là tiết Quan hệ công chúng, thật sự là không đùa được mà”. Vừa chạy, vừa ngó đồng hồ. “Aish.Chết tiệt, chỉ còn 3 phút nữa.” – Tôi lầm bầm một mình.

- Ê Vy, làm gì mà chạy như ma đuổi thế.

Chẳng cần nhìn lại tôi cũng biết đấy là Tiến, thật kỳ lạ là hôm nay cậu ta lại đi học vào tiết đầu cơ đấy. Bình thường cậu ta chỉ xuất hiện từ khoảng tiết 3 trở ra cơ mà.

- Nhanh lên đi, tiết cô Duyên đó. Nếu muộn sẽ bị 0 điểm chuyên cần đấy.

- Tớ vốn đã bị 0 từ tiết trước rồi mà, có 1 điểm chuyên cần mà cần tới 2 điểm

0 nữa sao. – Tiến nói nghe vẻ đầy tự hào.

Cuối cùng thì tôi vẫn bị muộn, chỉ bước chân vào lớp sau cô giáo đúng 2 bước chân. Cô bỏ cặp kính tròn to ra, lau chùi cẩn thận để nhìn cho rõ mặt cái đứa dám đi học muộn giờ của cô là tôi.

- Chỉ cần nhanh thêm 5s nữa là em đã không bị điểm 0 rồi. – Cô khẽ cười. Nụ cười như giết chết chút hi vọng cuối cùng trong tôi.

Tôi tiu ngủ đi về chỗ sau khi nghe xong bản án dành cho mình. Hạ Anh khẽ nhăn mặt thì thầm với tôi. ” Mình đã nhắc cậu tối qua rồi mà”. Tôi thở dài nhìn cô bạn, đầy vẻ ân hận.

- Cậu có thấy Tiến đâu không Vy?

Hoa từ bàn trên quay xuống, gõ gõ lên mặt bàn tôi. Tôi tiu ngủ đáp lại cô bạn: ” Cậu ấy đi ngay sau mình, nhưng một lúc lại không thấy đâu nữa”.

- Cậu ấy chắc lại lên khu kí túc xá của mấy anh chị người Lào ngủ rồi. – Huy vỗ vào vai Hoa, kéo cô bạn quay lên – Cô giáo đang nhìn chúng mình đấy.

2. Bắt lấy cơ hội ngàn năm có một

Đó là những ngày chúng tôi gần kết thúc học kì I của năm thứ 3 đại học. Cho đến tận thời gian này, tôi mới quen với cuộc sống xa nhà nơi thành thị. Vốn là một đứa con gái Xứ Nữ khá khép mình và khó gần, 2 năm đầu đại học, tôi chỉ biết đến việc học và người bạn duy nhất là Hạ Anh. Giờ thì tôi đã có cho mình những người bạn thân thiết, cùng trong một nhóm nghiên cứu, cùng khu bàn cuối, cùng có một vài đam mê và sở thích chung.

3 tiết học đầu nhanh chóng qua đi trong căng thẳng và nhàm chán. Giờ nghỉ giải lao, Tiến cùng với Yeng (anh bạn du học sinh người Lào thân thiết của chúng tôi) mới lững thững lên lớp. Mang theo một đồng bánh kẹo cho lũ chúng tôi đang bơ phờ vì đói.

- Hạ Anh đâu rồi?

Tiến nhăn nhó cười cố xua đi cơn giận của Hoa, trong khi Yeng tiến lại ngồi xuống cạnh tôi. Mùi nước hoa nồng nàn sặc lên mũi. Còn nhớ hồi năm nhất,

tôi đã từng ghét anh bạn này vì ấn tượng lần gặp đầu tiên thật xấu xí. Ngay từ lúc Yeng bước vào lớp, với cái áo kẻ caro hở cúc đến tận ngực, cái đồng hồ vàng to đùng lấp lánh trên tay, cái dáng đi nghênh ngang, cùng hương nước hoa sặc sụa khắp người đã khiến tôi thấy vô cùng khó chịu. Nhưng mà chẳng hiểu sao, anh chàng lại thân thiết với Hạ Anh, tiếp xúc lâu dần, tôi cũng nhận thấy kẻ khó ưa ngày trước thật ra đáng yêu và phóng khoáng hơn nhiều so với suy nghĩ của tôi. Từ đó, tôi bỏ dần cái thói quen đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài của họ. Yeng và Huy chính là bằng chứng xác thực nhất cho thấy việc đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài đôi lúc thật lỗ bịch.

- Cậu ấy cùng Huy xuống phòng đào tạo lấy lịch học tuần này. – Tôi cười, cố làm Yeng thấy vui. Nhưng tôi nhận ra ngay vẻ thất vọng của anh ấy, khuôn mặt xỉ xuống vẻ giận dỗi trẻ con.

Yeng bắt đầu thích Hạ Anh từ lúc nào tôi cũng không rõ nữa. Tôi chỉ biết anh chàng thi thoảng hay viết những lá thư rất ngộ nghĩnh rồi nhét nó vào trong sách của Hạ Anh. Chúng tôi vẫn hay đọc và cười với nhau, những câu từ đầy vụng về của một anh chàng người Lào chưa thuần thục tiếng Việt. ” Chào em, cô gái Hà Nội. Đôi mắt em rất đẹp như bầu trời. Anh rất thích em cười. Anh thấy vui khi đi ăn với nhau, thật rất thích em...”.

Hạ Anh cũng thích Yeng, cậu ấy nói những lá thư, những câu từ đầy ngây ngô ấy khiến cậu ấy rung động. Nhưng vì Huy nên Hạ Anh chưa dám nhận lời Yeng, dù sao thì Huy cũng là bạn học cùng Hạ Anh từ hồi cấp III. Tình bạn vốn tưởng như bền chặt ấy đột nhiên trở nên ngại ngùng khi Huy gọi điện tỏ tình với Hạ Anh trong một cơn say. Sau đó, Hạ Anh cố tỏ ra bình thản như chưa có gì, nhưng tôi biết cô nàng hoang mang lắm, không biết bằng cách nào để từ chối mà Huy không thấy buồn, để tình bạn bao nhiêu năm kia vẫn có thể tiếp tục. Vì lẽ đó, Hạ Anh chọn cách im lặng, dù biết điều đó thật ích kỷ với Huy.

Hạ Anh cùng Huy tươi cười bước vào lớp. Mắt Yeng sáng lên, miệng cười tươi rói khi nhìn thấy cô nàng. Hạ Anh tiến về phía bức giảng, vỗ vỗ lên mặt bàn.

- Đây cả lớp. Cuối tuần này, chúng ta sẽ được nghỉ chào mừng đại lễ 1000 năm Thăng Long Hà Nội trong 3 ngày đấy.

Tiếng hò hét inh ỏi vang lên không kiểm soát. Còn điều gì tuyệt vời hơn được nghỉ học với lũ sinh viên chúng tôi cơ chứ. Hơn nữa, lại còn vào dịp đại lễ, chúng tôi lại có thể lên kế hoạch đi chơi và quây phá tưng bừng.

- Hú hú, lên kế hoạch party thôi nào. – Tiến mừng rồi kêu gọi mọi người, nhưng có vẻ như cơn dư chấn của việc nghỉ học vẫn chưa kết thúc, mọi người không ai thèm đáp trả, làm cậu bạn phải gào lên đến 2 lần nữa.

Huy kéo tay tôi lôi ra khỏi bàn, tôi đi theo cậu ra phía ngoài hàng lang giữa lúc cả lớp vẫn còn đang rất hỗn độn.

- Cậu có thể giúp mình điều này không Vy?

- Sao... sao? Chuyện gì thế? – Tôi vô cùng tò mò trước vẻ nghiêm trọng của Huy.

- Mình định tỏ tình với Hạ Anh vào ngày 10 -10 này.

Nhìn vẻ mặt đầy nghiêm túc của Huy lúc này, nhớ lại ánh mắt rạng rỡ khi nãy của Yeng, khiến tôi trở nên khó xử vô cùng. Hạ Anh là bạn thân nhất của tôi, Yeng là anh bạn mà tôi cũng rất quý mến. Còn Huy, tôi luôn dành cho Huy một thứ tình cảm đặc biệt, mặc dù tôi biết rất rõ người cậu ấy thích là ai. Tôi luôn biết cách giấu kín đi thứ tình cảm nhỏ nhoi của mình, để luôn tỏ ra thoải mái trước mặt mọi người. Nhưng đề nghị này của cậu ấy khiến tôi bất ngờ vô cùng. Tôi phải nói gì với Huy đây, tôi có nên nói với Huy rằng thật ra Hạ Anh luôn biết rõ tình cảm của Huy, có nên nói với Huy về những suy nghĩ giấu kín của Hạ Anh, có nên nói với Huy rằng tôi vẫn luôn dõi theo cậu ấy. Bao nhiêu thứ câu hỏi cứ ập đến, vây kín lấy tôi.

- Mình không thể che giấu tình cảm của mình thêm nữa. Mình sẽ thấy hoang mang lắm. Vì vậy, mình muốn ở một mình với Hạ Anh vào đêm bắn pháo hoa ngày 10 – 10 này. Cậu giúp mình điều này được mà, đúng không Vy?

Từng lời nói của Huy đều khiến tôi thấy choáng váng. Tôi hiểu rõ hơn ai hết điều gì đang diễn ra giữa tình bạn của chúng tôi. Vậy mà tôi không có cách nào để tìm ra lối thoát cho những thứ tình cảm mơ hồ ấy. Thật khó khăn khi đứng trước người mà tôi thích, nghe người ấy nói về tình yêu sâu sắc với một người khác. Cảm giác đầy trống rỗng và ghen tỵ trong lòng. Rồi một ý nghĩ

đầy ích kỷ lóe lên trong tôi. Hình ảnh Hạ Anh sẽ phũ phàng từ chối tình cảm của Huy, Huy sẽ nhận ra sự thực mà quyết tâm từ bỏ.

- Được rồi. Mình hứa với cậu – Tôi nhìn Huy, khuôn mặt đang lo lắng của cậu dần dần ra, hạnh phúc.

Nhìn đáng vẻ vui tươi của Huy bước vào lớp, tôi chỉ có thể thở dài.

3. Điều gì rồi cũng phải đến...

Buổi tối ngày 10 -10 đầy trọng đại. Nhóm 6 người chúng tôi hẹn nhau tại Bờ Hồ. Bầu không khí tung bừng hân hoan chưa từng thấy, Hà Nội ngập tràn sắc đỏ của cờ và hoa, những ánh đèn lấp lánh sáng trưng khắp nơi, hương hoa ngào ngạt khắp cả quãng đường. Mọi người tập trung đông đúc chưa từng có, gương mặt ai cũng hân hoan rạng rỡ. Hôm nay, Hạ Anh xúng xính trong bộ váy kẻ ca rô đỏ đầy đáng yêu. Yeng được Hạ Anh dính một lá cờ Việt Nam nhỏ xinh bên má phải, nghe chừng anh chàng thích thú lắm. Tiến và Hoa tay trong tay kéo nhau ra phía gần hồ tranh thủ chụp ảnh đôi. Huy thì sẽ đến muộn theo kế hoạch của chúng tôi.

- Máy giờ sẽ bắn pháo hoa thế? – Hạ Anh sốt ruột hỏi tôi. – Tại sao mình không gọi được cho Huy nhỉ?

- Còn 10 phút nữa mà – Tôi nhìn đồng hồ.

Dòng người ở đâu kéo về ngày một đông đúc, mọi người xô đẩy khiến chúng tôi cũng không thể đứng vững. Yeng nhẹ nhàng kéo Hạ Anh sát lại bên mình, tránh cho cô bạn bị xô đi giữa dòng người. Chúng tôi cố chọn một góc hoàn hảo nhất để ngắm pháo hoa. Lúc này, Huy gọi điện tới cho Hạ Anh. Cô nàng chạy lại một góc yên tĩnh nghe điện. Tôi nháy mắt ra hiệu Tiến và Hoa kéo Yeng đi. Thế là chúng tôi vờ như bị xô đi giữa dòng người đông đúc.

- A lô, cậu đang ở đâu thế Huy? – Bọn mình đang ở đối diện tượng đài Lý Thái Tổ này... - Hạ Anh cố gào lên trong đám ồn ào, không nhận ra sự biến mất của mấy người chúng tôi.

- Mình sắp đến rồi! Cậu hãy đếm ngược thật chậm từ 10 đi.

- Sao cơ, thật nực cười – Hạ Anh cảm thấy khó hiểu trước sự trẻ con của cậu bạn thân, nhưng rồi cũng bắt đầu đếm – 10...9..8....

- 3...2...1.

Bụp...Bụp...Bụp... Những phát pháo hoa đầu tiên lóe sáng vụt lên rồi bung tỏa rực rỡ trên nền trời, ngay trước mắt chúng tôi. Mọi người xung quanh tự động ôm chầm lấy nhau trước giây phút đầy thiêng liêng ấy. Tôi ngược nhìn về phía Hạ Anh và Huy.

Huy chậm chậm tiến lại, ôm chặt lấy Hạ Anh từ phía sau ngay khi cô bạn vừa dứt lời.

- Mình thích cậu, Hạ Anh ạ! Từ rất lâu rồi!

Hạ Anh giật mình ngoảnh lại, nhìn Huy với ánh mắt đầy ngỡ ngàng. Còn đang bối rối chưa biết phải làm sao thì Huy đã vội vàng đặt lên môi cô bạn một nụ hôn say đắm. Hành động bất ngờ ấy khiến Hạ Anh đóng băng hoàn toàn, tôi cũng vô cùng hốt hoảng, không kịp nhận ra Yeng đang lao như điên về phía 2 người.

Yeng kéo Hạ Anh ra khỏi nụ hôn đầy ép buộc của Huy. Không kiềm chế được cảm xúc, Yeng túm lấy cổ áo Huy, giơ tay lên cao. Nhưng Hạ Anh kịp thời ngăn cánh tay ấy lại. Tôi từng sờ nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt, chợt nhận ra tình bạn sâu đậm của chúng tôi, thứ tình cảm lâu nay chúng tôi gìn giữ cũng theo cánh tay của Yeng mà tan vỡ như bong bóng, không thể nào trở lại được nữa.

Tiến và Hoa vội vã chạy về phía ba người đang ẩu đả, kịp thời giữ Yeng lại trong cơn giận giữ.

Hạ Anh khẽ lại gần, nắm đôi bàn tay đang run lên vì giận của Yeng. Với giọng đầy cương quyết:

- Mình biết Huy ạ. Mình xin lỗi, mình không muốn làm cậu tổn thương, nhưng mình luôn coi cậu là bạn thân nhất của mình. Chúng mình hãy coi như đây là một giấc mơ, chúng mình vẫn có thể tiếp tục làm bạn với nhau được không, Huy?

Huy nhìn Hạ Anh, nhìn Yeng, đôi mắt nhòa đi. Nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống trước câu nói đầy quả quyết ấy.

- Mình sợ rằng không thể nào được nữa...

Huy bỏ chạy. Chạy đi rất nhanh trong dòng người. Những tiếng pháo hoa vẫn vang vọng khắp nơi, những tia sáng vẫn không ngừng lóe sáng rực rỡ trên bầu trời. Nhưng chút tia sáng cuối cùng trong lòng Huy thì đã tắt ngấm. Tôi vội vàng chạy theo Huy, chẳng biết có thể nói với Huy điều gì, nhưng tôi thấy bất an. Tôi tự trách chính mình, nếu như tôi nói với Huy điều này sớm hơn, nếu như tôi nói với Huy hãy tiếp tục giữ kín tình cảm ấy để làm bạn tốt của Hạ Anh, liệu cậu ấy có thấy dễ chịu hơn không?

Tôi không thể tìm thấy Huy trong buổi tối hôm ấy. Mọi người cũng nhanh chóng ra về sau chuyện vừa xảy ra. Buổi đi chơi ngày 10 -10 ngàn năm có một trở nên u ám hơn dự tính. Chúng tôi tập trung tại phòng kí túc xá của Yeng. Mua về một ít thịt quay và bia, cùng uống trong im lặng. Khác với vẻ trẻ con ồn ào thường ngày, Yeng không nói lời nào, chỉ ngồi xuống giường và tu liền một hơi bia rất dài.

Hạ Anh lại gần Yeng, kéo chai bia ra, nhìn thẳng vào mắt Yeng, đầy chân thành.

- Anh biết vì sao em từ chối Huy không?

Yeng không nói gì cả, chỉ chờ đợi.

- Vì anh. Vì người em thích là anh.

- Thật không? – Yeng bật dậy trước câu nói ấy của Hạ Anh, khuôn mặt sáng rực rỡ.

- Thật. – Hạ Anh cười.

- Không phải nói dối đúng không?

- Ừm. – Hạ Anh gật đầu.

- Hứa nhé!

Chúng tôi đều bật cười trước niềm hạnh phúc của Yeng. Anh bạn nhảy khỏi giường đầy phấn khích, mở vội ngăn kéo tủ sách, lấy ra một sợi dây đỏ được kết thành một chiếc vòng tay nhỏ xinh. Yeng buộc sợi dây ấy vào tay Hạ Anh,” Hứa rồi đấy nhé!”. Rồi quay về phía chúng tôi, cười tươi rạng rỡ.

Tạm biệt tuổi thanh xuân. Mùa hè năm 2011.

Ngày tháng qua đi. Tình yêu ngọt ngào của Yeng khiến mỗi tình sinh viên của Hạ Anh đầy hạnh phúc. Họ luôn vui vẻ và hạnh phúc mỗi khi bên nhau. Tôi, Tiến, Hoa, Hạ Anh và Yeng vẫn là một nhóm luôn cùng đi bên nhau. Chỉ có Huy là trở nên xa cách, cậu ấy luôn cố tìm cách để tránh mặt Yeng và Hạ Anh. Tôi cũng rất khó khăn để có thể trò chuyện với Huy như trước. Nhìn vẻ mặt buồn rầu đầy dăm chiêu của cậu mỗi khi bước vào lớp khiến tôi cũng không cảm thấy dễ chịu chút nào.

Cuối cùng, mùa hè năm 2011. Chúng tôi cũng phải xa nhau. Những ngày tháng cuối cùng trên giảng đường, chúng tôi càng trở nên ồn ào và náo nhiệt hơn. Những con người từ những miền quê khác nhau, đã từng là những người xa lạ, đã từng hờ hững với nhau. Sau 4 năm gắn bó, cùng nhau sẻ chia những khó khăn, những vấp ngã, những nỗi nhớ nhà, những niềm hạnh phúc dung dị, chúng tôi trở nên gắn kết hơn, yêu thương hơn.

Người buồn nhất trong những ngày này là Yeng và Hạ Anh, đột nhiên tình yêu của họ trở nên mong manh. Yeng phải trở về Lào, đó là điều khiến Hạ Anh lo lắng nhất. Cô bạn khóc ròng trên vai tôi mỗi đêm, nhưng vẫn cố mỉm cười trước mặt Yeng, để anh không cảm thấy quá áp lực.

Ngày tốt nghiệp, chúng tôi ôm chầm lấy nhau, viết cho nhau từng dòng địa chỉ, trao cho nhau từng lời chúc tốt đẹp. Huy lại gần và ôm tạm biệt tôi, tôi khẽ cúi vào túi áo cậu bạn một lá thư, đầy bí mật.

Ngày hôm qua là giấc mơ đã cũ. Tháng 12. Mùa đông 2014.

Đến bây giờ tôi cũng không nhớ rõ mình đã viết gì trong lá thư bí mật gửi Huy. Chỉ nhớ là một lời xin lỗi, một lời thú nhận muộn màng cho tình yêu tuổi 20 đầy âm thầm ấy.

Ngày hôm nay, Huy đứng trước mặt tôi, vẻ mặt rạng ngời hạnh phúc. Cậu ấy

mặc bộ lễ phục được là ủi cẩn thận và chẵn chu. Cuối cùng, tình yêu đầy kiên nhẫn của Huy cũng lay động được trái tim của Hạ Anh.

3 năm qua, tôi cũng không biết điều gì đã xảy ra với câu chuyện tình yêu ấy. Chỉ biết rằng, ngày hôm nay, chúng tôi đã gặp lại nhau. Mọi điều đã qua đều như một giấc mơ đẹp. Huy với tôi cũng chỉ là một kí ức nhạt màu trong những năm tháng tuổi trẻ ấy. Tôi cảm thấy hạnh phúc khi chúng tôi còn có thể gặp lại nhau như thế này, còn có thể gọi nhau là những người bạn tốt.

Tiếng nhạc đầy vui tươi vang lên, buổi lễ chính thức được bắt đầu. Một tiếng đẩy cửa khẽ, cả khán phòng quay lại. Chúng tôi đều bất ngờ. Yeng bước vào, vẻ mặt rạng rỡ, tay ôm chặt một bó hồng rất lớn. Đi cạnh bên Yeng, đang khẽ nắm hờ lấy khuỷu tay anh là một cô gái người Lào rất xinh. Yeng vội vàng tiến lại gần.

- Nhận được mail của em, anh liền bay sang Việt Nam ngay. Chúc mừng 2 người nhé!

Tiếng vỗ tay không ngừng, tiếng nhạc lại tiếp tục vang lên. Chúng tôi ôm chầm lấy nhau trong ngày gặp lại đầy hạnh phúc.

Tạm biệt nhé, tuổi thanh xuân đầy sóng gió đã qua!

An Yên BB